

AKT POŚWIĘCENIA PROWINCJI POLSKIEJ NAJŚWIĘTSZEMU SERCU JEZUSOWEMU

Odmówiony na zakończenie nawiedzenia relikwii św. Małgorzaty Marii Alacoque w Prowincji Polskiej Księży Sercanów – Warszawa, 17 I 2009

Panie Jezu Chryste! Powiedziałeś niegdyś do swych uczniów: „uczcie się ode Mnie, bo jestem cichy i pokorny Sercem”. Jesteśmy ich kolejnym pokoleniem. Dzisiaj stajemy przed Tobą z niezachwianą wiarą, ufnością i miłością. Jedynie życie w duchu i w prawdzie oraz wiara w Twoją miłość upodabniają nasze ludzkie serca do Twego Boskiego Serca. Pokora otwiera na prawdę, a ta przyzywa Miłość i otwiera źródle łask.

Stajemy dziś przed Tobą jako wspólnota Księży i Braci Sercanów, uczniów ojca Leona Jana Dehona, zapatrzonych w Twoje otwarte na krzyżu Serce oraz wezwanych przez Ciebie do wiernego kroczenia za Tobą w życiu konsekrowanym i w darze Twego kapłaństwa. Pragniemy wobec świata być świadkami, że w Tobie Ojciec objawił swą odwieczną Miłość. Pragniemy wytrwale świadczyć o tym, że wiara w Ciebie jest podstawą prawdziwej nadziei dla każdego człowieka i dla całej ludzkości.

Boskie Serce Jezusa, kiedy Twoja „miłość do końca” wypełniała dzieło odkupienia, wyrzekłeś w Wieczerniku słowa: „za nich i Ja poświęcam w ofierze samego siebie”. Ty sam, będąc odwiecznym darem Ojca dla ludzkości, dobrowolnie oddałeś i poświęciłeś się Jemu w całopalnej ofierze krzyża, wyrażając w ten sposób ofiarę całego swego życia, poczynsz od tajemnicy Wcielenia.

Po wielu wiekach przypominałeś o swojej nieskończonej miłości. Za wzorem Twej wiernej Służebnicy, św. Małgorzaty Ma-

rii Alacoque, także i my pragniemy całkowicie oddać Ci i poświęcić nasze życie osobiste oraz powołanie do przyjęcia daru świętości.

Wpatrując się w Twój wzór pokory i cichości, pragniemy oddać Ci i poświęcić wszystko to, kim jesteśmy, co czynimy, całe nasze życie i dzieła apostołskie, abyś Ty sam przemienił to w swym Boskim Sercu i oddał Ojcu.

Najświętsze Serce Jezusa, oddajemy i poświęcamy Ci nasze życie zakonne. Spraw, abyśmy zawsze byli świadomi otrzymanego daru i wezwania, abyśmy w sobie odwzorowali Twoje życie, będące niedościgłym wzorem czystości, ubóstwa i posłuszeństwa. Niech nasze życie zakonne będzie wzorem braterstwa, głębokiej jedności z braćmi i z Bogiem, niech będzie wiernym i pełnym ufności kroczeniem za Tobą na szczyty świętości. Niech największym bogactwem naszych domów i wspólnot będzie uczynna miłość, braterstwo, pracowitość, pielęgnowanie ascezy i ducha autentycznej modlitwy oraz jedności z Twym Boskim Sercem.

Oddajemy i poświęcamy Ci wszystkie domy i wspólnoty naszej Prowincji, domy i placówki naszych Dystryktów, a zwłaszcza domy formacyjne. Miej je w swej szczególnej opiece i wskazuj kandydatom do naszego Zgromadzenia piękny ideał zawarty w powołaniu do „bycia miłością w sercu Kościoła”. Poświęcamy Ci ludzi młodych, aby chętnie wkraczali na drogę sercańskiego charyzmatu.

Oddajemy Ci i poświęcamy wszystkich współpracowników pracujących na licznych polach apostołstwa: w duszpasterstwie parafialnym, w pracy rekolekcyjnej i misjonarskiej, licznych naszych misjonarzy, głoszących Twoje Królestwo miłości, pokoju i prawdy po krańce świata; poświęcamy Ci współpracowników pracujących w dziedzinie kultury i nauki, w formacji pracodawców, w Wydawnictwie, w administracji, w licznych duszpasterstwach specjalistycznych: w szpitalach, w szkołach i na uniwersytetach. Poświęcamy Ci wszystkich naszych dobroczyńców, którzy

z miłości ku Tobie i dzielając naszą wiarę w Twoją miłość, wspierają nasze życie i apostołstwo. Miej ich w swej opiece i obficie obdarzaj swymi łaskami.

Niech – dzięki Twemu błogosławieństwu – nasza praca apostołska wyda obfite owoce i niech zawsze zmierza do ukazania prawdy o człowieku, który nie może siebie zrozumieć ani też nie może twórczo kształtować doczesności, jeśli wpraw nie objawi mu się Miłość.

Najświętsze Serce Jezusa, poświęcamy Ci wszystkie nasze siły i możliwości, nasz zapał i środki służące apostołstwu. Oddajemy Ci także nasze trudności, braki i sytuacje, które wydają się być bardzo trudne i beznadziejne. Powierzamy Twemu miłosierdziu, także wszystkich współbraci, którzy opuścili życie zakonne i kapłaństwo, aby wkroczyli na drogę pojednania z Tobą i Twym Kościołem.

Z wielką miłością i troską oddajemy Ci wszystkich naszych współbraci doświadczonych przeróżnymi dolegliwościami, starością i chorobami. Niech tajemnica Twojej miłości wyrażonej ofiarą na krzyżu będzie dla nich wsparciem i światłem wiodącym ku pełni nadziei i życia. Niech każda chwila ich cierpienia przemienia się w ofiarę pełną miłości i daru z siebie.

Spraw, abyśmy z głęboką ufnością patrzyli w przyszłość i rzeczywiście byli dla świata znakiem przyjścia Twego Królestwa.

Niech Twoja miłość nieustannie nas odnawia, oczyszcza i kształtuje całe nasze życie.

Boskie Serce Jezusa, naszego Pana i Zbawiciela, przyjdź Królestwo Twoje!

In Te, Cor Jesu, speravi, non confundar in aeternum.

Warszawa, 17 stycznia 2009 roku